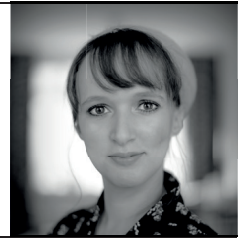

mijn gioer

In deze twaalfdelige serie vertelt theatermaakster Anouk Buijs-Dorfmann over de weg die zij aflegde naar haar uitkomen. Deze week aflevering 10.

Afzwemmen

Drie handtekeningen had ik nodig. Ik kreeg ze. Op een koude dag in januari 2016 begaf ik mij naar mijn Joodse, betegelde baarmoeder, het mikwa. Het rituele bad gevuld met *majem chajiem*, levend water. Na een laatste verhoor van de rabbijnen, kreeg ik te horen dat er sprake was van een spirituele tien centimeter ontsluiting. Binnen een uur zou het gebeurd zijn. Dan zou ik voor altijd Joods zijn.

De mikwavrouw gaf mij een vale badjas die ze vakkundig sloot met veiligheidsspelden, van sleutelbeen tot enkel. Er zouden namelijk drie mannelijke getuigen aanwezig bij het intieme moment dat in de volksmond 'afzwemmen' genoemd wordt.

Ik dompelde één keer om te oefenen. Het warme water stelde me gerust. Met mijn haren tegen mijn wangen geplakt, begon ik te beseffen wat er stond te gebeuren. Ik draaide mijn rug naar de deur en met mijn handen hield ik de badjas tegen. Ik hoorde stommelende rabbijnenschoenen en ondertussen kwamen alle stemmen die mij al die jaren hadden be- en veroordeeld, voorbij in mijn hoofd.

Binnen een uur zou het gebeurd zijn. Dan zou ik voor altijd Joods zijn

“Zoouooo, dus jij wil Joods worden?”
“Ben je niet bang voor antisemitisme?”
“Koojer eten is toch superingewikkeld?”
“Is je vader trots?”
Mijn vader: “Je laat je toch niet indoctrineren hè?”
“Zo leuk is Joods zijn niet!”
“Dit is de voicemail van...”
“Werd het weer uitgesteld?”
“Wat een offers.”
“Op zaterdag niet optreden?”
“Je had zaterdag gewoon naar de begrafenis moeten komen”
“Vrijdagavond ook niet?”
“Je hebt me teleurgesteld.”
“Zeg maar dag tegen je carrière.”

“Je moet het wel heel graag willen.”
“Je Franse oma had het niet zo gewild.”
“Vervelend dat je ouders niet met je praten. Maar ja, je doet ze ook veel pijn.”
“Wat ben jij preuts geworden!”
“Wat erg van je ouders. Ik ben er wél voor je!”
“U klinkt liberaal. Kom over een half jaar maar terug.”
“Zie je nou hoe zielig dat is voor die kinderen van Joodse vaders? Trouw dan toch niet met een sijkse, denk je dan.”
“Je zal er nooit helemaal bij horen.”
“Sorry Anouk, we hebben Simcha al uitgenodigd.”
“Zag ik jullie nou samen?”
“Jullie pasten zo leuk bij elkaar.”
“Hij was toch niets voor jou. Beter zo.”
“En dat allemaal om bij een clubje te horen.”
“Anouk, je hebt dit zelf gewild.”

De witte baard vroeg: “Mevrouw Dorfmann, wilt u echt alle wetten naleven?”

“Ja,” antwoordde ik. Ik was nooit zo zeker van een antwoord geweest.

Ik sprak de zegening uit, nam een hap lucht en liet me zakken. Ik kwam boven. Chawa bat Avraham. Een meisje!

Wolkbreuk

Toen ik me had afgedroogd en gehuldigd was, hadden de rabbijnen nog een afsluiter. “Alles wat wij hebben gedaan, moesten we doen om te kijken of je het wel echt waard was. Bij dezen nemen we alles terug wat we tegen je hebben gezegd,” zei de man die mij eerder vergeleek met een zieke koe. Verkapte excuses? Rechtvaardiging van lesjon hara, kwaadsprekerij? Ik kon er alleen maar om gniffelen, vanuit de hoogte. Klets maar, ik ben Joods, dacht ik. Ik stond nog strak van de ‘bevallingshormonen’. Ik kon me even niets meer herinneren van de weeën.

Mijn eerste sjabbes zweefde ik op een roze wolk. Zelfs mijn ouders kwamen me feliciteren. Er was een feestje ter ere van mij, er kwamen uitnodigingen van mensen die mij eerder nooit zagen staan, er stonden mannen in de rij, rabbijnen zwaaiden al vanuit de verte naar me als ze me zagen. Wat een weelde.

Maar een week later op vrijdagavond kwam in mijn eigen Joodse huisje, bam, toch de wolkbreuk. Ik kwam tot de postnatale conclusie: die broden, die kaarsen, ze zijn met meer dan ik. Ik pakte mijn eenzame maatje de kidoesjbeker en zong *Borei Pri Hagafen*.

Stilte.

Mijn omein zou heus komen. Heus. ■

Anouk Buijs